

ΠΑΡΕΡΓΑ. ΑΝΕΚΔΟΤΑ. ΠΟΙΚΙΛΑ.

Μῦθος

Διὰ τὰ παιδία.

Καλοκαῖρι κ' ἀνοίξει,
ὅταν ἦταν τὰ λουλούδια,
ὁ τρελλὸς ὁ ζίζικας
τὴν περνοῦσε μὲ τραγούδι.

Τὰ λουλούδια πέρασαν,
ἤλθαν χιόνια, ἤλθαν πάγοι,
καὶ πεινᾷ ὁ ζίζικας,
καὶ δὲν ἔχει τί νὰ φάγῃ.

Ἔρχετ' εἰς τὸν γείτονα,
τὸ προλθεπτικὸ μερμύκι,
καὶ ζητεῖ βοήθεια,
ἐνα σπόρο ἢ σκουλήκι.

Τὸ μερμύκι ἐκθαμβο
ἔρωτᾷ. Καλέ μου γείτον,
δὲν μὲ λές τί ἔκαμνες
καλοκαίρι ὅσῳ ἦτον;

— Τραγουδοῦσα, φίλε μου,
ὅσῳ ἦτον καλὴ ὥρα. —
— Τραγουδοῦσες; Εἶγε σου!
χοροπήδα λοιπὸν τώρα. —

Τί ὁ μῦθος ἔννοεῖ
κ' ὁ τυφλὸς αὐτὸς τὸ βλέπει.
Μάζων' ὅταν ἠμπορῆς,
διὰ νὰ ἔχῃς ὅταν πρέπη.

ΠΡΟ εἰκοσιπέντε περίπου ἐτῶν ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις ἀρχαῖος τις συμβολαιογράφος πλουσιώτατος, ὅστις καὶ ἀφ' οὗ ἀπεσῦρθη τῆς ὑπηρεσίας εἶχε τοσοῦτους φίλους, ὅσους ἠρίθμει συμβολαιογράφος ὢν πελάτας. Ἡ μεγαλητέρα αὐτοῦ εὐχαρίστησις ἦτον νὰ τοὺς συναθροίῃ συνεχῶς ὅλους εἰς τὴν τράπεζάν του, καὶ νὰ τοῖς προσφέρῃ γεύματα μεγαλοπρεπῆ, καθότι ἡ γαστριμαργία του ἦτον ἐφάμιλλος τῆς ἐλευθεριότητός του· τοιαῦτος δ' ἦτον ὁ πρὸς τὴν τράπεζαν ἔρως του, ὥστ' ἠθέλησε τὰ γεύματά του νὰ ἐπιζήσωσιν αὐτοῦ. Συνέστησε λοιπὸν διὰ διαθήκης ἐν μέγα συμπόσιον κατ' ἔτος· εἴκοσι φίλοι του συνδαιτημόνες τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ ἔπρεπεν εἰς τὸ συμπόσιον τοῦτο νὰ προσκαλῶνται, καὶ πρόσδοδος ἐκ δύο χιλιάδων φράγκων, ἐγγεγραμμένη εἰς τὴν μεγάλην βίβλον, προσδωρίσθη διὰ τὴν δαπάνην τοῦ συμποσίου.

Τὰ καθ' ἕκαστα τῆς κληροδοσίας ταύτης περιεῖχον τινὰς λεπτομερείας περὶ τῶν βρωμάτων καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ συμποσίου. Τὰ λεπτότερα φαγητά, αἱ σπανιώτεροι ὀπῶραι, οἱ ἐκλεκτότεροι οἶνοι ἔπρεπε

νὰ παρατίθωνται ἀφθονώτατα, ὡς εἰς γεῦμα πρὸς ἐκατὸν φράγκα τὸν ἄνθρωπον. Οἱ συνδαιτημόνες ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ πῶσιν εἰς μνήμην τοῦ ἀπόντος συνεστιάτορος τῶν, καὶ νὰ τῷ ἀποδίδωσιν εἰς τὰς συνδιαλέξεις τῶν τὸ σέβας, τὸ ὁποῖον ἀπῆτει ἡ εὐγένεια καὶ τῆς φιλίας αὐτοῦ ἡ ἐνθύμησις.

Ὁ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συμβολαιογράφου διάδοχος αὐτοῦ, καὶ μετὰ τοῦτον πᾶς ὅστις ἤθελε τὸν διαδεχθῆ εἰς τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν, καθίστατο ἐκτελεστής τῆς διαθήκης, ὀφείλων νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς θελήσεώς του, νὰ παραγγέλλῃ κατ' ἔτος τὸ συμπόσιον, νὰ πέμπῃ τακτικῶς καὶ ἐν καιρῷ τὰς εἰδοποιήσεις εἰς τοὺς προσκεκλημένους, καὶ νὰ μετρᾷ τὰς δύο χιλιάδας φράγκων εἰς τὸν ὅστις ἤθελαν ἀναδεχθῆ τὸ γεῦμα. Ἡ κληροδοσία ἔμελλε νὰ ὑπάρχῃ ἐν ὅσῳ ἤθελε μένει ἐν τῷ κόσμῳ εἰς μόνος τῶν προσδωρισμένων ἐν τῇ διαθήκῃ συνδαιτημόνων· μόνον δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου τούτων ἡ τῶν 2,000 φράγκων πρόσδοδος προσδιωρίζετο εἰς ἄλλην χρῆσιν· ἀλλὰ πρὸ τῆς περιστάσεως ταύτης ἐπ' οὐδεμιᾷ προσφάσει ἦτον δυνατὸν ν' ἀλλαχθῇ ὅπωςδῆποτε ἡ γαστρονομικὴ αὐτὴ διάταξις, ἡ μετὰ τοσαύτης προνοίας παραγγελλομένη.

Ἡ διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου γενομένη ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδαιτημόνων δὲ μετέβαλε κατ' οὐδὲν τὴν ἀφθονίαν καὶ τὴν δαπάνην τοῦ συμποσίου· γεῦμα ἐδίδετο πάντοτε ἀξίας δισχιλίων φράγκων, καὶ εἴκοσι καὶ ἐν τρυβλία παρетиθεντο πάντοτε ἐπὶ τῆς τραπέζης, καθότι ὁ διαθέτης διετήρησεν εἰς ἑαυτὸν τὴν θέσιν του, καὶ ἤθελε, καὶ τοι ἀπὼν, νὰ προεδρεύῃ τὸ συμπόσιον. Ὅσοι δὲ μετ' αὐτὸν, προέοντος τοῦ χρόνου, ἔλλαπον τοῦ συμποσίου, ἔπρεπεν ὡσαύτως νὰ διατηρῶσι τὸ προνόμιον τοῦ νὰ ἔχωσι τὰς θέσεις των κενὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπως ἀνακαλῶνται εἰς τὴν μνήμην τῶν φίλων των· εἰς τοὺς ἀπόντας τούτους, οἱ λοιποὶ ὀφείλλον νὰ πῶσιν ἀνὰ ἓν ποτήριον καὶ νὰ προσφέρωσι δι' αὐτοὺς τινὰς λέξεις ἐπαινετικάς.

Τὸ πρῶτον ἔτος, τῶν εἴκοσιν συνδαιτημόνων ὁ ἀριθμὸς ἦτον πλήρης· τὸ ἐπόμενον ἦσαν οὗτοι δεκαεννέα· μετὰ πέντε ἐτὴ ἔμειναν δεκαεῖς, μετὰ δέκα, δεκατέσσαρες· μετὰ εἴκοσιν, ἦσαν ὀκτὼ μόνον· τὸ δὲ συμπόσιον ἐξηκολούθει νὰ διατηρῇ τὴν αὐτὴν πάντοτε λαμπρότητα καὶ πολυτέλειαν.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δύο μόνον εὐρέθησαν οἱ συνδαιτημόνες ἐκ τῶν εἴκοσιν· οἱ δύο οὗτοι ἐκάθησαν ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου παρὰ τῇ τοσοῦτον πολυτελεῇ ταύτῃ τραπέζῃ. Ἐξ τῶν συναδελφῶν τῶν εἶχον ἀποβιώσει ἀπὸ τοῦ προηγούμενου συμποσίου. Τὸ ἄπειρον τοῦτο κενὸν ἐπέφερε κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς δύο τούτους μελαγχολίαν βαθυτάτην· μικρὰ ὑπῆρχε μεταξὺ των γνωριμία, καθότι πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ἄπαξ μόνον τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὴν τράπεζαν ταύτην συνηγνῶντο· ἦτον δὲ πάντῃ διάφορος καὶ ἡ κοινωνικὴ αὐτῶν κατάστασις. Ὁ εἰς ἦτον πλούσιος, ἐν ᾧ ὁ ἕτερος ὑπέστη ὅλας τῆς τύχης τὰς καταδρομάς, καὶ εὐρίσκετο τότε εἰς κατάστασιν τρομερᾶς πενίας. Ὁ πλούσιος καὶ ὁ πέννης ἔμειναν κατ' ἀρχὰς ψυχρότατοι· ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου· ἀλλ' ἀφ' οὗ τοσαῦτα προέπιον ποτήρια πρὸς τιμὴν τῶν ἀπόντων, κατέστησαν ἐπὶ τέλους τοσοῦτον εὐθυμοί, ὥστε ὁ μὲν πέννης ἐλησμόνησε τὴν ἀθλιότητά του, ὁ δὲ πλούσιος ἐλησμόνησεν ὡσαύτως τὰ πλούτη αὐτοῦ, δι' ὧν ἐδύνατο νὰ φανῇ χρησιμώτατος εἰς τὸν δυστυχῆ συναδελφόν του.

Τοῦ τρέχοντος ἔτους τὸ συμπόσιον ἐγένετο πρὸ τιγῶν ἑβδομάδων κατὰ τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τοῦ θανά-

του τοῦ διαθέτου ἡ τράπεζα ἐτέθη κατὰ τὸ σύνηδες ἐντὸς ἐνὸς τῶν ἐν Παρίσις μᾶλλον διακεκριμένων ξενοδοχείων· ἡ αἶθουσα τοῦ συμποσίου ἦτον πολυτελέστατα κεκοσμημένη, ἡ δὲ τράπεζα ἔφερεν εἰκοσι τρυβλία περικκλωμένα ἀπὸ χρυστάλλινα ἀγγεῖα στιλπνότατα καὶ ἀπὸ σκεύη ἀργυρᾶ. Ἀφρονώτατα καὶ ἐκλεκτὰ βρώματα ἐβρίθον ἐπ' αὐτῆς, καὶ πληθὺς φιλῶν ἐπεδεικνύοντο παρατεταγμένοι εἰς τὰς περὶ τὴν τράπεζαν σκευοθήκας. — Ἐκ τῶν δύο τοῦ παρελθόντος ἔτους συνδαιτηγμένων εἰς μόνος ἀνεφάνη, καὶ οὗτος ἦτον ὁ πένης· ὁ δὲ πλούσιος εἶχεν ἀποθάνει κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα.

Ἄπαντα λοιπὸν ἡ γαστριμαργικὴ αὐτῇ πολυτέλειᾳ, ἡ μεγάλη αὐτῇ τράπεζα, ἡ τοσοῦτον πολυτελῶς κεκοσμημένη, τῶν μετὰ τοσαύτης φροντίδος καὶ ἐπιμελείας προητοιμασμένων βρωμάτων ἡ ἀφρονία, προσδιωρισμένοι ἦσαν διὰ τὸ γεῦμα ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου, καὶ ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἦτον ἀκόμη πενέστερος παρ' ὅτι τὸ παρελθὼν ἔτος· εἶχε καταντήσῃ εἰς πληρεστάτην ἀθλιότητα, εἰς παντὸς εἶδους στερήσεις ἦτον ἐκτεθειμένος. Ἐκεῖνος ὅστις ἐνώπιόν του εἶχε τὴν ἡμέραν ταύτην γεῦμα τοσοῦτον μεγαλοπρεπές, δι' αὐτὸν μόνον παρεσκευασμένον, μόλις τὴν παρελθούσαν εἶχε γευματίσει, καὶ οὐδ' ἦτον βέβαιος ὅτι ἐμελλε νὰ γευματίσῃ καὶ τὴν ἐπαύριον. Ἐκάθησεν ἄρα μόνος παρὰ τῇ τραπέζῃ ταύτῃ, ἥτις ἐδύνατο ὀλόκληρον ἔτος νὰ τὸν θρέψῃ. Δὲν ἦτον παράδοξον καὶ θλιβερὸν συγχρόνως θέαμα ἡ ἀθλιότης αὐτῇ ἀπέναντι τοιαύτης πολυτελείας, ἡ βουλιμία ὀλοκληροῦ τοῦ ἔτους ἀπέναντι τῆς ἀφρονίας μιᾶς ὥρας; Τῇ παρουσίᾳ διαφορά βρώματα ἀλληλοδιαδόχως· τῇ προσέφερον τοὺς οἶνους ὅλους, τῇ ἔδωσαν ἐν ἐνὶ λόγῳ συμπόσιον ἀξίας δισχιλίων φράγκων. Ἐφαγεν ὅτι ἐδύνατο νὰ φάγῃ, ἔπειτα δ' ἀπεσύρθη ῥίψας βλέμμα ἀνεκφράστου ἀπελπισίας ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου τῆς μάχης, τὸ ὅποιον ὑπόχρεως ἦτον νὰ παραιτήσῃ γέμον ἀκόμη ἀπὸ τοσοῦτον πλουσίαν καὶ πολυτελεῖ ἑοράν.

Τὴν ἐπιούσαν, ὅτε ὁ δυστυχὴς οὗτος ἐχώνευσε τὸ συμπόσιον τῆς παρελθούσης, καὶ ἡ ὀρεξίς του ἐπανήλθεν, ἡ λύπη του ἀνηγέρθη ἐκ νέου, καὶ οἱ φιλοσοφικοὶ αὐτοῦ συλλογισμοὶ τὸν ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης, τὸν ὅποιον ἐρώτησεν ἂν ὑπῆρχε μέσον τι συμβιβασμοῦ, προτείνας αὐτῷ νὰ τῷ παραχωρηθῶσι ἀντὶ τοῦ ἐνιαυσίου τούτου συμποσίου εἰς ὃ εἶχεν ἀνταντίρρητον δικαίωμα, χίλια φράγκα, τὸ ἥμισυ δηλ. τῆς ἀξίας αὐτοῦ.

Μὲ τὰ χίλια ταῦτα φράγκα ὁ ταλαίπωρος ᾗθελεν ἡμπορεῖ νὰ γευματίσῃ καὶ ἑκάστην.

Ἄλλ' ὁ ἐντολοδόχος τοῦ διαθέτου τῷ ἔδειξεν εἰς ἀπάντησιν τοὺς ὅρους τῆς διαθήκης, τῶν ὁποίων ἦσαν ὀριστικά καὶ θετικά αἱ διατάξεις, καὶ ἀπηρτίετο ἡ ἐκτέλεσις τούτων κατὰ γράμμα.

Οὐδὲν ἄρα μέσον ὑπῆρχε πρὸς μεταβολὴν τῆς κληροδοσίας, καὶ ἔπρεπε νὰ διατηρηθῇ αὕτη καθ' ὅλην τὴν καθαρότητα.

Ὁ δυστυχὴς ἀπεσύρθη τότε πλήρης θλίψεως καὶ μελαγχολίας, συλλογιζόμενος ὅτι ἐμελλε νὰ διέλθῃ πολλὰς ἡμέρας ἀνευ γεύματος μέχρι τῆς ἐπετείου τοῦ προσεχοῦς ἔτους, καθ' ἣν θέλουσι τῷ προσφέρει πάλιν συμπόσιον εἰκοσι καὶ ἐνὸς τρυβλίων, καὶ ἀξίας δισχιλίων φράγκων.

Περὶ τοῦ χρόνου καὶ περὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Σκοπὸν δὲν ἔχομεν νὰ παραστήσωμεν τὸν χρόνον

ὡς θηρίον καταδιδρόσκον ἀτυμπαῶς τὰ τέκνα του, καθ' ἃ ἐφραντάσθη αὐτὸν ἡ ἀρχαιότης. Τὸν λαμβάνομεν τοιοῦτον, οἷος εἶναι, ἀτάραχον δηλαδή, οὐδαμῶς ἐκ τῶν παθῶν τῆς ἀτελοῦς ἡμῶν ἀνθρωπότητος διαταραττόμενον, καὶ κοιμώμενον ἡσύχως ἐν τῷ μέσῳ τῶν ταχυτάτων κινήσεων καὶ ἀνομαλιῶν τοῦ ἡλίου, τῶν πλανητῶν καὶ τῶν κομητῶν εἰς τὸ χάος ταλαντευομένων αἰωνίως.

Θεωροῦμεν τὸν χρόνον ὡς πρᾶγμα ἐντελῶς ἀδρανές, οὐδ' ἀρχὴν οὐδὲ τέλος ἔχον, λαβὸν μόνον εἰδός τι ζωῆς, ἕνεκα τῆς ζωῆς ἡμῶν, καὶ διότι ποιοῦντες χρῆσιν αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, ἡσθάνθησαν τὰς ἀνάγκας μιᾶς χρονολογίας, καθ' ἣμέραν, ἐκτὸς μῆνα, κατ' ἔτος καὶ κατ' αἰῶνα μάλιστα, ὅπως δυνηθῇ τὸ μνημονικὸν αὐτῶν νὰ τακτοποιήσῃ τὰς στιγμὰς, τὰς διὰ τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ἐργασίας τῆς ἡμέρας προσδιωρισμένας, τὰς ὥρας καθ' ἃς αἱ ὑποθέσεις ἐνεργοῦνται, τὰς ἐποχὰς τέλος, αἵτινες ἔπρεπε ν' ἀνκαλῶσιν ἐκ παραδόσεως, τοῦ κόσμου ἢ λαοῦ τινος τὴν ἱστορίαν.

Ὁ ἥλιος ἦν βεβαίως ὁ πρῶτος ἡμῶν ὠρολογιοποιός. Τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως αὐτοῦ ἡ τάξις ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν διαίρεσιν τοῦ χρόνου ἐξαισίως, καὶ οὗτος ἔκτοτε ἐτέθη εἰς κίνησιν διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων. Τῶν ἀστέρων, τῶν ἰσημεριῶν, τῶν ἡλιοτροπῶν ἡ παρατήρησις εἰκόνησε θαυμασίως τὴν χρονολογίαν ταύτην. Βραδύτερον, πολὺ βραδύτερον οἱ ἐπιστήμονες, καὶ μετὰ τούτους οἱ ὠρολογιοποιοί, διὰ τῶν εὐφῶν μηχανισμῶν των ἐκάνονσαν τὰς ὥρας, τὰ λεπτὰ, τὰ δευτέρα, τὰ τρίτα τοῦ λεπτοῦ κτλ. τοσοῦτον ἐξαισίως, ὥστ' εὐρέθῃ ὁ χρόνος ἐπ' ἀπειρον διηρημένος καὶ ὑποδιηρημένος, καὶ ἀπεδύθη αὐτῷ βᾶδισμα, θεωρηθὲν ὡς βέβαιον, ἂν καὶ δὲν μετεβλήθῃ παντάπασιν ἢ ἀκίνησις του.

Αἱ δλίγαι εἰς τὸν ἄνθρωπον δοθεῖσαι ἡμέραι τὸν ἡνάγκασαν ν' ἀνερευνησῇ τὴν ζωὴν του, ἥτις δι' αὐτὸν εἶναι τὸ ἀπειρον, εἶναι ὁ χρόνος ὀλόκληρος· καθότι ἐν γένει, πρὸς τί δι' αὐτὸν τὸ μέλλον ἢ τὸ παρελθόν, ἂν τὸ παρελθὼν τοῦτο δὲν ἐμπεριέχεται ἐντὸς τῆς ἐποχῆς του· καὶ ἂν τὸ μέλλον μὲν ἔκτος τῶν ὁρίων τῆς ὑπάρξεώς του; Ἡ ζωὴ ἄρα εἶναι ἡ μεγάλη αὐτοῦ ἀσχολία, καὶ ὅμως πῶς τὸν διέρχεται; πῶς δαπανᾷ τὸν δοθέντα αὐτῷ χρόνον; Πόσα λεπτὰ θυσιάζει ἐπὶ ματαίῳ, ἐπὶ προφάσει ὅτι ἐν λεπτὸν δὲν εἶναι ἀξίον νὰ λογισθῇ.

Οὐχ ἦττον ὅμως ἐν λεπτὸν εἶναι κατὶ, ἐν λεπτὸν περιέχει τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς ἀπειρῶν ὑγροδιαίτων μικροσκοπικῶν ζωῶν, ἅτινα βλέπομεν ἀδιαλείπτως γεννώμενα, γεννῶντα καὶ θνήσκοντα εἰς τὸ διάστημα ἐξήκοντα δευτέρων ἢ καὶ ὀλιγοτέρων. Τὸ δεύτερον τοῦ λεπτοῦ ἔχει ἄρα διὰ ταῦτα τὴν ἀξίαν ἐνὸς τῶν ἀνθρωπίνων ἐτῶν· καὶ ἂν τινὰ τῶν τοιούτων ζωῶν φθᾶνται εἰς τὴν προεβηκείαν ἡλικίαν τῶν δύο λεπτῶν, κατατῆκονται εἰς ἔσχατον καὶ λυγρὸν γῆρας· ὡς οἱ δλίγοι ἑκατοντούταις γέροντες, οἱ κατ' ἐξαιρέσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρειπίων τῶν συγχρόνων των διατηρούμενοι.

Ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν εἴμεθα, φεῦ! ἐπὶ τῆς γῆς, μικροσκοπικὴ γενεὰ τοῦ κόσμου ἐν κατοικοῦμεν, ἢ μᾶλλον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συνόλου τῶν κόσμων οὗς βλέπομεν κινουμένους ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας; Οἱ κόσμοι οὗτοι ἔχουσιν ὡσαύτως ζωὴν, διότι ἔχουσι κίνησιν· ἂν δ' ὑπῆρχε παρ' αὐτοῖς ἡ παρ' ἡμῖν διαίρεσις χρόνου, τῆς ὑπάρξεώς μας ἡ διάρκεια ᾗθελε τοῖς φανῇ ἴσως βραχυτέρα παρ' ὅτι φαίνεται εἰς ἡμᾶς ἡ τῶν ὑγροδιαίτων ζωῶν.

Ὁ χρόνος, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, μένει ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαιρέσεων ἃς ἡμεῖς τῷ ἔδωκαμεν, ἐν-τελῶς ἀκίνητος· αἱ ἐποχαὶ ὅσας θεωροῦμεν ὡς ἀποτάτας, δι' αὐτὸν εἰσὶν ἐνεστώς. Συλλογιζόμενοι δὲ ὀλίγον, εὐρίσκουμεν ἀληθῶς τὰς ἐποχὰς ταύτας οὐχὶ τοσοῦτον μεμακρυσμένας ὅσον γενικῶς θεωροῦνται· μίαν τῶν βραχυτέρων τοῦ χρόνου διαιρέσεων, ἐν λεπτὸν λαμβάνοντες ὡς βάσιν, μένομεν ἐκπληκτοὶ ὅτι μέχρι τῆς σήμερον μόλις ἐν δυσεκατομμύριον λεπτῶν παρήλθεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅμως τὰ λεπτὰ ταῦτα ὠνομάσθησαν ἀρχαίους, ὡς νὰ εἶχον τινὰ ἐπισημότητα ἀπέναντι τῶν ἐπισημασμένων ἡλικιῶν τοῦ κόσμου.

Τοῦ κόσμου λέγοντες, δὲν ἐννοοῦμεν τὸν ἡμέτερον, τὸν χθὲς γεννηθέντα· καθότι μόλις 5,845 ἐτῶν, ἢ μόνον τριῶν δυσεκατομμυρίων ἐβδομήκοντα ἑνὸς ἑκατομμυρίων καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδων ὀκτακοσίων λεπτῶν ἡλικίαν ἔχει οὗτος· καὶ ἐξίσταται τις συλλογιζόμενος ὅτι τοσοῦτον ὀλίγα λεπτὰ μᾶς χωρίζουσιν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, μὲ κρεμαμένας χεῖρας ἐντὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν κήπων τοῦ ἐπιγείου παραδείσου περιδιαβάζοντος. Δι' ἡμᾶς ἰδοὺ ὅποια εἶναι ἡ ἀπωτέρα ἀρχαιότης· καθότι ὁ Ὀμηρος μὲ τὰ τρισχίλια ἔτη τοῦ ἀρ' ἡμῶν, ἀριθμεῖ μέλις ἐν δυσεκατομμύριον, 576 ἑκατομμύρια καὶ 800 χιλιάδας λεπτῶν. Οἱ Ἰνδοί, καὶ οἱ τῆς Κίνας, καὶ τῆς γηραιᾶς Αἰγύπτου κάτοικοι, οἱ τοσοῦτον ὑπεροπτικῶς εἰς τὸ σκότος τῆς ἀρχαιότητος των ἐγκαυχώμενοι, ἤθελον κινήσει τὸν γέλωτα τοῦ χρόνου, ἀν αὐτὸς ἐν τῇ ἀκινήσεια τοῦ ἦν γέλωτος ἐπιδεκτικὸς.

Ἄλλ' ἂς θεωρήσωμεν τοῦ χρόνου τὸ μέτρον ὑπὸ ἄλλην ἐποψιν, σχετικῶς ὡς πρὸς τοῦ ἀνθρώπου τὰς ἡλικίας.

Παρήλθον ἤδη, ὡς πασίγνωστον, 1850 σχεδὸν ἔτη ἀρ' οὔτου ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπέθανε. Διαχωρίζομεθα τῆς ἐποχῆς ταύτης, διὰ τῆς ζωῆς 37 περίπου ἀνθρώπων πεντηκονταετῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἕκαστος αἰὼν ἐγέννησεν εἰς τινα τῆς γῆς γωνίαν ἕνα τοῦλάχιστον ἑκατοντούτην, πρέπει νὰ μετρήσωμεν τὴν ζωὴν 18 ἀνθρώπων καὶ ἡμίσεως, ὅπως ἀπὸ Χριστοῦ κατέλθωμεν μέχρις ἡμῶν. Ἐφαρμόζοντες τὸ νέον τοῦτο τοῦ χρόνου μέτρον εἰς τὴν κοσμογονίαν, θέλομεν εὑρεῖν δι' ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ μᾶς χωρίζει ἡ ζωὴ 117 περίπου ἀνθρώπων πεντηκονταετῶν· ἢ, ἀν θέλητε, 66 ἀνθρώπων ἑκατονταετῶν.

Αἱ ἐποχαὶ ἃς ἀρχαίας ἀποκαλοῦμεν καῖνται τοσοῦτον πλησίον ἡμῶν, ὥστε πρέπει νὰ ἐρυθριώμεν τῷ ὄντι δι' ἣν τοῖς ἀποδιδόμεν παλαιότητα· καθότι τεσσάρων ἀνθρώπων πεντηκονταετῶν ἡ ζωὴ μᾶς φέρει σχεδὸν εἰς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' τῆς Γαλλίας τὴν γέννησιν, ἡ ζωὴ ἐπὶ τὰ τοιοῦτων, εἰς τὴν βάπτισιν Φραγκίσκου τοῦ πρώτου, ἡ δὲ τῶν εἰκοσι, μᾶς ἀναβιβάζει μέχρι τοῦ Καρόλου μάγνου.

Ἀλλὰ τὸν χρόνον αὐτὸν, τὸν ὅποιον τόσον καλῶς εἰς ἑκατονταετηρίδας, εἰς ἔτη, εἰς μῆνας, εἰς ἐβδομάδας, εἰς ἡμέρας, εἰς ὥρας, καὶ εἰς λεπτὰ γνωρίζομεν νὰ κανονίζωμεν καὶ νὰ διαιρῶμεν, πῶς τὸν διερχόμεθα; θέλομεν τὸ ἰδὲ κατωτέρω.

Ἐκλαμβάνομεν ἐνὸς ἀνθρώπου τὴν ζωὴν εἰς ἐβδομήκοντα δύο ἐτῶν διάστημα· ὁ μέσος οὗτος ὅρος εἶναι βεβαίως ἀριστος. Ὑποθέτομεν τὸν ἀνθρωπον τοῦτον καλῶς κατεσκευασμένον, εὖρωστον, φιλόπονον, ὅπως παραστήσωμεν καλῆτερα πόσον χρόνον κατὰ τὸ μακρὸν αὐτοῦ στάδιον δαπανᾷ ἐπὶ ματαίῳ.

Ἄς ἐξετάσωμεν τὴν διανομὴν τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρων τῆς ἡμέρας, ἃς ἡ θεία πρόνοια τῷ ἐχο-

ρήγησεν ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν, τῶν ἐργασιῶν καὶ τῶν ἡδονῶν του.

Ἀρχόμεθα πρῶτον ἐκ τοῦ ὕπνου, ὅστις εἰς ὀλιγώτερον τῶν 8 ὥρων καθ' ἡμέραν δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ. Ὁ μέσος οὗτος ὅρος εἶναι μέτριος, σχηματίζει δ' ἀμέσως εἰκοσιτέσσαρα ἔτη ἀφαιρούμενα ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα δύο. Ὁ ἥρωες ἡμῶν μένει ἄρα ἐπὶ τῆς κλίνης εἰκοσιτέσσαρα ἔτη κοιμώμενος καὶ ὄνειρόττων.

Θεωροῦντες ἔπειτα ὅσον χρόνον δαπανᾷ ἐνδύμενος καὶ ἐκδύμενος, εἰσερχόμενος καὶ ἐξερχόμενος τῆς κλίνης, βλέπομεν ὅτι αἱ ἐργασίαι αὗται συμπεριλαμβανομένου εἰς αὐτὰς καὶ τοῦ ξηρίσματος, εἰς ὀλιγώτερον τῆς ἡμισείας ὥρας καθ' ἡμέραν δὲν δύναται ν' ἀποπερατωθῶσιν. Ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα δύο λοιπὸν ἐτῶν ἀφαιροῦνται ἀκόμη δεκαοκτὼ μῆνες, ἡ ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος.

Ἐρχονται μετὰ ταῦτα αἱ σωματικαὶ ἀνάγκαι· πρέπει ἀπολύτως νὰ τραφῇ τὸ σῶμα, ὅπως ἡ ἰσοσταθμία του διατηρηθῇ. Δὲν δυνάμεθα ὀλιγώτερας τῶν δύο ὥρων καθ' ἡμέραν νὰ προσδιορίσωμεν διὰ τὰ διάφορα τοῦ ἀνθρώπου συμπτώσια, εἴτε δύο, εἴτε τρία, εἴτε καὶ τέσσαρα ἂν ὦσι. Δύω ἄρα ὥραι ἐκ τῶν εἰκοσιτεσσάρων λαμβανόμεναι σχηματίζουν εἰς ἔτη εἰς τὸ διάστημα τῶν ἐβδομήκοντα δύο.

Ἀλλὰ ἡ τροφὴ συνεπιφέρει συνέπειαν δυσάρεστον μὲν, πλὴν ἀναπόφευκτον, ἥτις ἀπασχολεῖ τὸ ὀλιγώτερον παρὰ τοῖς ὑγειεστέροις τῶν ἀνθρώπων ἐν τέταρτον τῆς ὥρας καθ' ἡμέραν ἐκ τοῦ τετάρτου δ' αὐτοῦ τῆς ὥρας εἰς ἐβδομήκοντα δύο ἔτη ἐννέα μεγάλοι μῆνες σχηματίζονται.

Ἐπειτα τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν πρέπει νὰ ἀπολεσθῇ. Τοιαύτη εἶναι τοῦ θεοῦ ἡ θέλησις ἐν ταῖς ἀγίαις αὐτοῦ γραφαῖς διαγραφείσα· ὁ ἠθικὸς ἄρα ἔρω, τὸ λεπτὸν τοῦτο καὶ εὐγενὲς αἰσθημα, ὅπερ ὁ οὐρανὸς τοσοῦτον ἀθρόνως διεχύσεν εἰς τὰς ψυχὰς καὶ εἰς τὰς καρδίας μας, αἰσθημα πληρὲς τρυφερότητος καὶ εὐδαιμονίας, πρόδρομος δὲ ἔρωτος θετικωτέρου, ἀπασχολεῖ μίαν ὥραν τὴν ἡμέραν τ' ὀλιγώτερον, καθότι οἱ ὑπὸ ἔρωτος κατεχόμενοι εἰσὶ πολὺλογοι ἐν γένει· ἡ ὥρα δ' αὕτη σχηματίζει τρία περίπου ἔτη ἐντὸς τῶν ἐβδομήκοντα δύο.

Οἱ ἄνθρωποι ὅλοι, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, δαπανῶσι μίαν τοῦλάχιστον ὥραν καθ' ἡμέραν εἰς περιδιαβάσεις ἀσκόπους καὶ εἰς ἀνωφελεῖς συνδιαλέξεις· ἡ ὥρα δ' αὕτη σχηματίζει ἐπὶ τῶν ἐβδομήκοντα δύο ἐτῶν, τρία.

Ὁ ἄνθρωπος πάσης κοινωνικῆς τάξεως ἐπιτρέπει προσέτι εἰς ἑαυτὸν καὶ διασκεδάσεις· ὡς λ: χ: θέατρα, συναναστροφάς, χοροὺς, παίγνια, ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ κοινωνίᾳ, τὰς εὐθυμίας δὲ, τὰ καφενεῖα καὶ τὰ καπηλεῖα εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις. Αἱ διαφοραὶ αὗται διασκεδάσεις ἀπασχολοῦσι βεβαίως δύο ὥρας ἐκ τῶν εἰκοσιτεσσάρων τῆς ἡμέρας ἢ ἔξ ἔτη ἐπὶ τῶν ἐβδομήκοντα δύο.

Αἱ ἀθρόναι τέλος, αἱ καθ' ὅλας τὰς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου ἐπερχόμεναι, κυρίως δὲ κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ τὴν προεβηκτικὴν, δύναται ν' ἀπασχολήσωσι κατὰ μέσον ὅρον δύο ὥρας καθ' ἡμέραν, καὶ ἐλαττωθῶσιν ἀκόμη τὰ ἐβδομήκοντα δύο ἔτη, κατὰ ἔξ.

Ἀπασαί ἄρα αἱ ἀνάγκαι αὐταί, τῆς ἔξ ἐβδομήκοντα δύο ἐτῶν συγκαλειμένης ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἀπαιτοῦσι δεκαεννέα ὥρας καὶ τρία τέταρτα ἐκ τῶν εἰκοσιτεσσάρων, αἵτινες ἐχορηγήθησαν καθ' ἡμέραν εἰς τὸν ἀνθρώπον· ὥστε τέσσαρες μόνον ὥραι καὶ ἐν τέταρ-

τον μένουσιν εἰς αὐτὸν διὰ τὰς δαπανήσας εἰς τὰς ἀποκαλουμένας ἐπιμελείας ἐργασίας.

Ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα δύο λοιπὸν ἐτῶν τῶν χορηγηθέντων εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὃν παρεστήσαμεν φιλεργὸν καὶ εὐρωστὸν, θέλει δαπανῆσαι οὗτος 59 ἔτη, 3 μῆνας, 4 ἡμέρας, καὶ 4 ὥρας, κοιμώμενος, ἐνδύμενος, τρώγων, ἀρθεύων, ὀμιλῶν, περιδιαβάων, κτλ. κτλ. Θέλουσι δὲ τῷ μένειν 12 ἔτη, 8 μῆνες, 25 ἡμέραι καὶ 20 ὥραι, καθ' ἃς δύναται ν' ἀσχοληθῇ εἰς τὰ τῆς βιομηχανίας του.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Σ. Μ. Τῆς ἀνωτέρω διατριβῆς ὁ συγγραφεὺς ἐλησμόνησε ν' ἀναφέρῃ καὶ τὴν διάρκειαν τῆς παιδικῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος, μέχρι τῶν 7 ἐτῶν τοῦλάχιστον δὲν δύναται νὰ ἐγκύψῃ εἰς ἐπιμελῆς ἢ βιομηχανικὰ ἔργα. Ἀραιρουμένων ἄρα καὶ τῶν 7 τούτων, ἢ καὶ 6 ἐτῶν, τί τῷ μένουσι πλεον; 5 ἢ 6 ἔτη καὶ ὅμως εἰς τοσοῦτο θραχὺ διάστημα ζωῆς ἐνεργητικῆς ὅποσα τεράστια κατορθώνει, ὅποια καὶ πόσα μυστήρια τῆς πλάσεως ἀνεκάλυψε!

— Ὁ Γάλλος Κ. Καστελνὸν, διδοῦσας ἐσχάτως τὴν μεσημβρικὴν Ἀμερικὴν, καὶ ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν δι-εῦθυνεν εἰς τὸ γαλλικὸν ὑπουργεῖον περιεργαστήν τῆς ὁδοποιίας τοῦ ἔκθεσιν. Προσαναβὰς τὸν ποταμὸν τῶν Ἀμαζόνων, κατεμέτρησε τὸ βάθος αὐτοῦ διὰ τῆς βολίδος, καὶ εὗρεν αὐτὸν ἔχοντα ἀπὸ 63 μέχρι δώδεκα πῆχεων βάθος, καὶ ἐπομένως πλωτὸν ἀπὸ τὰ μέγιστα ἀτμοκίνητα ἐπὶ χιλίας, καὶ διὰ τῶν ὁμορρόων αὐτῷ ἐπὶ χιλίας διακοσίας λεύγας, ἀπὸ τῆς πόλεως Πέρας, κειμένης ἐν Βρασίλια ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν του, μέχρι τοῦ χωρίου Ναύτας, ἐν τῇ Περουβίᾳ κειμένου, καὶ μόνον δέκα ἡμέρας ἀπὸ τὴν Λίμαν, ἢ τὴν δυτικὴν τῆς Ἀμερικῆς παραλίαν, ἀπέχοντος. Ὡστε διὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ ποταμοῦ, ὃν ὁ Κ. Καστελνὸν κηρύττει τὸν πρῶτον τῆς οἰκουμένης, διαπλέεται ἀκωλύτως ἡ μεσημβρικὴ Ἀμερικὴ σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ πλάτος της, καὶ ἰσως ἡ κατασκευὴ σιδηρᾶς ὁδοῦ ἀπὸ Ναύτας εἰς Λίμαν θέλει ποτὲ κριθῇ ἔργον ἐφάμιλλον τῆς τομῆς τοῦ Πανάμα.

« Οἱ εὐδαίμονες παραποτάμιοι Οὐάγας, λέγει ὁ συγγραφεὺς, ζῶσι δασόβιοι, ὡς μόνον ἔχοντες ἔνδυμα τὰ ἀλουργᾶ περὰ τοῦ ὀρνέου Ἄρα. Εἰσι χειροῦντες τοὺς τρόπους καὶ εἰρηνικοί, πιστεύουσιν εἰς τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν, συγχρόνως ὅμως καὶ ὅτι ὁ ἀποθανὼν δεδικαίεται. Κατ' αὐτοὺς, ὁ Θεὸς κρύπτει ὁπισθεν τοῦ ἡλίου, καὶ πρωτίστην του ἀσχολίαν ἔχει τὴν κίνησιν τοῦ ἀστέρους τούτου. Εἰσι δὲ μονόγαμοι, πιστοὶ εἰς τοὺς συζυγικοὺς δεσμοὺς, καὶ τόσον φιλόδοργοι πρὸς τὰ τέκνα των, ὥστε ὅταν συμβῇ νὰ τὰ στερηθῶσι, καταστρέφουσιν ὅλα τὰ κτήματα, καίουσιν τὸν οἶκόν των, τὰ ὄπλα των, καὶ ὅτι πολυτιμώτερον ἔχουσι. Τὴν νυμφευμένην κόρην κατακλείουσιν ἐπὶ τριμηνίαν εἰς μονήρην καλύβην ἐντὸς τῶν δασῶν, καὶ ἡ μήτηρ της μόνη δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς αὐτήν. Ὅταν δὲ γυνὴ γεννήσῃ, ὁ ἀνὴρ της κατακλίνεται εἰς τὸν κράββατον, καὶ οἰκτρὰς ἀναπέμπει φωνὰς, ἐν ᾧ ἡ δυστυχὴς τὸν ὑπηρετεῖ, καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ τὰς φανταστικὰς του ὀδύνας. Ἡ τυραννικὴ τῶν ἀνδρῶν ἐπιρροὴ ὑπερέβη κατὰ τοῦτο ἐνταῦθα πᾶν ὄριον.»

Μεταξὺ ἄλλων περιέργων ἀντικειμένων καὶ μάλιστα θηρίων ζώων, καὶ βιομηχανικῶν προϊόντων ἐπεμψεν ὁ Κ. Καστελνὸν εἰς Γαλλίαν λίθινον ἄγαλμα, σταθ-

μὸν ἄγον διακοσίαν λιτρῶν, καὶ εὐρεθὲν εἰς τοῦ Πίου Νέγγρου τὰ δάση. Τὸ ἄγαλμα εἶναι ἄμορφον ἐντελῶς, νηπιώδῃ τῆς τέχνης ἐμφαίνον κατὰστασιν. καὶ πολύτιμον κατὰ τοῦτο, ὅτι εἶναι τὸ μόνον εὐρεθὲν μέχρι τοῦδε ἐν Βρασίλια. Εἶναι δὲ γυναικεῖον, καὶ παρίσταται καθήμενον, καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν του κρύπτει τὰ στήθη του· πατεῖ δὲ φαλλὸν ὑπὸ τοῦς δύο του πόδας. Ἡ τοπικὴ παράδοσις τὸ λέγει τῆς ἐποχῆς τῶν ἀρχαίων Ἀμερικανῶν Ἀμαζόνων. « Μέχρις ἐσχάτων, λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐκθέσεως, δὲν ἐπίστευον τὴν ὑπαρξὴν τῶν μαχίμων τούτων γυναικῶν. Ἀλλ' ἐπιτοπίως, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ὀβύδου, ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ παράδοσις αὕτη εἶναι δημώδης παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς... Ἄν παραδεχθῶμεν τὴν περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀγάλματος κοινὴν ἰδέαν, δυνάμεθα νὰ τὸ ἐξηγήσωμεν ὡς ἀλληγορίαν τῆς Ἀμαζόνος, μὴ θελούσης μὲν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι γυνή, καταπατούσης ὅμως συγχρόνως τὸ ἀνδρικόν σύμβολον. »

Ἐκ τῶν δύο συντρόφων τοῦ περιηγητοῦ, ὁ εἰς ἐφρονεῖτο ὑπὸ τὸν ἀγρίων, ὁ δ' ἄλλος, εἰκοσιτριῶν ἐτῶν ἡλικίας ὢν, ἔμεινεν ἐκ τῶν κακοπαθῶν τὸ ἡμιου σώμα παραλυτικὸς.

Ὁ Κ. Καστελνὸν φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ἓνα Μαλαῖον, καὶ ἓνα μικρὸν ἄγριον, Καλούμενον Καταλαν, ἀνήκοντα εἰς τὴν φυλὴν τῶν ἀνθρωποφάγων Ἀπιναγῶν.

— Εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον ἀναφέραμεν περὶ κινεζικοῦ τινος σιδηροῦ πλοιαρίου, σταλθέντος εἰς τὰ Μουσεῖα τῶν Παρισίων. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἡ διὰ σιδηροῦ ναυπηγία εἶναι ἐν τῶν ἐσχάτων καὶ παραδόξων βημάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς βιομηχανίας. Ἐν τούτοις ὁ περιήγητος σινιστῆς, Κ. Στανισλάς Ἰουλιανὸς, ἐξηγάγεν ἐκ σινικῶν βιβλίων, ὅτι ὁ ἐνδοξὸς σινὸς φιλόσοφος Ὁαίχαντσου, ἀκμάσας 160 ἔτη π. χ. (πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κορίνθου ὑπὸ Ῥωμαίων) ὤμιλεν περὶ πλοίων ὀλοσιδήρων. Προσέτι ἡ ἱστορία τῆς ἐπαρχίας Κιαο-Τσεὺ ἀναφέρει ὅτι εἰς τὸ θέμα Γγὰν-Τίγγ ὑπάρχει ἀκόμη τὸ χαλκοῦν πλοῖον τοῦ Κεου-Τσιέν, βασιλέως τοῦ Γουέ, ἄρξαντος κατὰ τὰ 465 π. χ. (ἤτοι ἐπὶ τῶν μηδικῶν). Βεβουσιμένον δ' ἐντὸς τῆς ἡμέρας, τὸ πλοῖον τοῦτο ἐφάνητο ἐν ὥρᾳ ἀμύπτους. Ἐν δὲ τῇ συλλογῇ τοῦ Οὐαγγ-Κιὰ, τῇ καλουμένῃ Χι-ι-χι, καὶ ἐκδοθείσῃ μεταξὺ 265 καὶ 419 μ. χ. ἀναγινώσκεται ὅτι ὁ Βασιλεὺς Γεγ-Κιεὺ ἐστείλε τὸν φόρον του καὶ τοὺς πρέσβεις του εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἐπὶ πλοίου κατασκευασμένου ὅλου ἀπὸ χαλκῆς πέταλα.

— Μεταξὺ τῶν ἀγγελιῶν μιᾶς τῶν τοῦ Λονδίνου ἐφημερίδων, ἀναγινώσκεται καὶ ἡ ἀκόλουθος, οὐχὶ ὡς εἰρωνεῖα, ἀλλὰ λίαν ἐμβριθῶς κατεχωρισμένη.

Πωλεῖται θέσις ἐπαίτου.

« Ἡ θέσις αὕτη κεῖται ἐντὸς παροικίας ἐλεγχμῶν ἀνθρώπων, ἀποφέρει τριάκοντα σελίγγια (42 δραχμ.) καθ' ἐβδομάδα εἰς τὸν ἥδη διακατέχοντα, ἄλλον κόπον μὴ ἔχοντα εἰμὴ νὰ περιμένῃ τῶν παροδιτῶν τὰς καθημερινὰς βοηθείας. Εἶναι ἐπίσης κατάλληλος καὶ διὰ τῶν ἐπιτίμων, δηλαδὴ δι' ἄνθρωπον βλέποντα μὲν, ἀλλ' ἐπαγγελλούμενον τὸν μὴ βλέποντα, καὶ ἔχοντα κυνάριον νὰ τὸν ὀδηγῇ. Ἡ θέσις αὕτη εἶναι ἀσφαλὲς στάτη, καὶ ἐντελῶς ἀφορολόγητος μέχρι τοῦδε, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα καὶ διὰ παντός, καθ' ὅτι οἱ ὑπουργοί, ἂν καὶ τὸ ταμεῖον στερηθῇ σήμερον, δὲν τὴν καθυπέβαλον ὅμως εἰς φόρον.

Ὁ νῦν κάτοχος εἰδοποιεῖ τοὺς ἀγοραστὰς ὅτι ἐπειδὴ τὰ κέρδη κατέστησαν τὸ πρῶτον τῶν τοῦ φαίδρου καὶ ἐλέγχου εὐημερίαν, δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀπολαύσῃ

ἐσχατῶς ἀπὸ τὴν δημοσίαν εὐσπλαγχνίαν ὅσα θέλει
δυνήθῃ ἄλλος ἰσχυροπρόσωπος καὶ ξηρὸς, καὶ ὅτι ἐπο-
μένως ἡ τιμὴ τῆς θέσεως θέλει ἀναλογισθῇ πρὸς τὴν
ᾧ τὸν διαδόχου του· ἂν δὲ οὗτος εἶναι καὶ ἡκρωτη-
ριασμένος, θέλει δώσει δέκα γινέας (280 Δραχμὰς)
περισσότερας διὰ τὴν θέσιν. Δημόσιοι ὁμολογία: δὲν
γίνονται δεκταὶ εἰς πληρωμὴν. »

Ἡ μεγάλη ἔκλειψις τοῦ ἡλίου

Κατὰ τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1847.

Κατὰ τὴν 27 Σεπτεμβρίου (9 Ὀκτωβρίου) ε. ε. θέ-
λει συμβῇ ἔκλειψις τοῦ Ἥλιου ἀξιόλογος διὰ τὸ μέ-
γεθός της· καὶ περιεργὸς δι' ἡμᾶς, ἐπειδὴ εἶναι ἡ τε-
λευταία μέχρι τοῦ ἔτους 1851 ὁρατὴ ἐν Εὐρώπῃ. Πρὸ
καιροῦ ἤδη διεδόθη ἡ φήμη, ὅτι ἡ μεγάλη αὕτη ἔκλει-
ψις τοῦ Ἥλιου δὲν θέλει εἶσθαι ὁρατὴ ἐν Ἑλλάδι, ἐνῷ
θέλει γίνεαι ὁρατὴ καθ' ἅπαντα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος
καὶ διὰ τὰς Ἀθήνας θέλει εἶσθαι πολλὰ μεγάλη, ὡς
προκύπτει τοῦτο ἐκ τῶν ἤδη εὐτυχῶς ἀποπερατωμέ-
νων ὑπολογισμῶν τοῦ Καθηγητοῦ Κ. Βούρη.

Εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ μὲν
ἀρχὴ τῆς ἔκλειψως θέλει συμβῇ κατὰ τὸ βορειοδυ-
τικὸν μέρος, τὸ δὲ τέλος κατὰ τὸ νοτιοανατολικὸν μέ-
ρος τοῦ Ἥλιου. Εἶναι σπάνιον νὰ παρουσιασθῇ μία ἔκ-
λειψις τοῦ Ἥλιου δακτυλιοειδῆς· τοῦτο συμβαίνει τό-
τε μόνον ὅταν ὡς ἐκ τῆς ἀμοιβαίας καὶ ὡς πρὸς τὴν
γῆν θέσεως τοῦ τε Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης ἡ τελευ-
ταία φαίνεται μικροτέρα τοῦ πρώτου, καὶ ὅταν προσέ-
τι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δι' ὠρισμένον τινὰ τόπον
ἐπὶ τῆς γῆς τὸ μέγεθος τῆς ἔκλειψως υπερβαίνει ὅσον
τινὰ (εἰς τὴν παρούσαν ἔκλειψιν τοὺς ἑνδεκα δακτύ-
λους). Ἀμφότερα ἔχουσι κύρος διὰ τὴν προσεχῆ ταύ-
την ἔκλειψιν καὶ δι' ὠρισμένους τινὰς τοποθεσίας. Ὁ

σοὶ παρατηρήσουσι τὴν ἔκλειψιν ἄνευ τηλεσκοπίου,
ἀλλ' ἀπλῶς μὲ μαυρισμένον ὕεalon, θέλουσι διακρίνει
τὴν ἀρχὴν τῆς ἔκλειψως ὀλίγα τινὰ λεπτὰ ὑστερώ-
τερον ἀφ' ὅ,τι εἶναι σημειωμένα ἐνταῦθα, ἐπειδὴ κατ'
ἀρχὰς ἡ Σελήνη φαίνεται ὡς λεπτότατον μόνον μαῦ-
ρον τόξον ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου· τὸ ἴδιον ἔχει κύρος
καὶ διὰ τὸ τέλος, ὅπερ διὰ τὸν ἀσπλον ὀφθαλμὸν θὰ
συμβῇ ὀλίγον τι πρότερον.

Ἐκλειψις τοῦ Ἥλιου κατὰ τὴν 27 Σεπτεμβρίου
(9 Ὀκτωβρίου) 1847 διὰ τὴν πόλιν
τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀρχὴ τῆς ἔκλειψως . . . 7 ὥρ. 49 λεπτὰ π. μ.
μέσου χρόνου. Τέλος τῆς ἔκλειψως . . . 11 ὥρ.
0 λεπτ. π. μ. μέσου χρόνου. Μέγεθος τῆς ἔκλειψως
9. 8 δακτύλων.

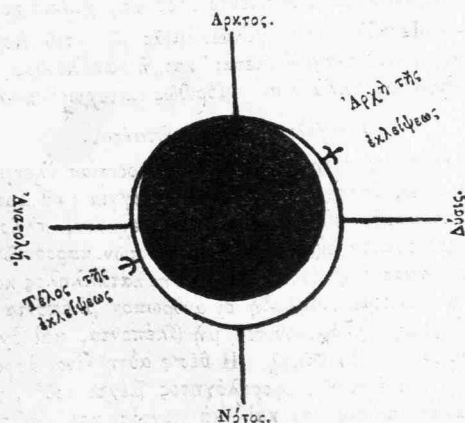
Ἐντεῦθεν δῆλον πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι εἰς τὰς Ἀ-
θήνας ἡ ἔκλειψις θέλει διαρκέσει 3 ὥρας καὶ 11 λεπ.
Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ διάρκεια αὐτῆς θέλει
εἶσθαι 3 ὥρων καὶ 16 λεπτῶν· τὸ δακτυλίδιον αὐτόθι
θέλει διαρκέσει τέσσαρα λεπτὰ πρῶτα περίπου. Κα-
τὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς ἔκλειψως ὁ Ἥλιος ἀνα-
τέλει ἐν Ἀθήναις μὲν περὶ τὰς 6 ὥρ. 3 λεπτὰ μέσου
χρόνου, ἐν Κωνσταντινουπόλει δὲ περὶ τὰς 6 ὥρ. 18
λεπτ. φαινόμενον χρόνου (λογιζομένων ἀμφοτέρων τῶν
ἀνατολῶν ὡς πρὸς τὸν θαλασσίον ὀρίζοντα καὶ τὸ κέν-
τρον τοῦ Ἥλιου).

Μ' ὅλον ὅτι ἐν καιρῷ τῆς μεγίστης ἔκλειψως υπάρ-
χουν διάφοροι ἀστέρες πρώτου μεγέθους ὑπεράνω τοῦ
ὀρίζοντος τῶν Ἀθηνῶν, δὲν θέλουσι ὅμως εἶσθαι ὁρα-
τοί, ἐπειδὴ ἡ ἔκλειψις δὲν εἶναι ὀλική. Ἴσως ὑπὸ
ἀρμοδίων περιστάσεων θὰ φανῇ ἡ Ἀφροδίτη πλη-
σίον τοῦ Ἥλιου πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος αὐτοῦ, ὁ
Ζεὺς πρὸς δυσμὰς καὶ ὁ λαμπρότατος τῶν ἀπλανῶν
ἀστέρων, ὁ Σείριος, πλησίον τοῦ νοτιοδυτικοῦ ὀ-
ρίζοντος.

ΕΚΚΛΙΨΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

κατὰ τὴν 27 Σεπτεμβρίου (9 Ὀκτωβρίου) 1847.

Ἀθήναι.

Κωνσταντινούπολις.

